

עדי 1007/16

בית המשפט הצבאי לערעורים

בפני כב' השופט: סא"ל רונן עצמון

המערער: פארס תופיק צאלח סאלמה, ת"ז xxxxxxxxxx

(באמצעות ב"כ עו"ד ג'מיל חטיב)

נגד

המשיבה: התביעה הצבאית

(באמצעות ב"כ סרן נתנאל יעקב-חי)

ערעור על גזר דינו של ביהמ"ש הצבאי בשומרון (בפני כב' השופט רס"ן סמזר שגוג)

בתיק מס' 2084/15 מיום 26.11.15

(הערעור התקבל)

תאריך הישיבה: 10 בינואר 2016, כ"ט בטבת התשע"ו.

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977](#)[צו בדבר הוראות ביטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), תש"ע-2009: סע' 115, 115\(ד\), 115\(ה\)](#)

פסק דין

הרקע

המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, שכלל את העבירות **פעילות כחבר בהתאחדות בלתי מותרת, והחזקת רכוש של התאחדות בלתי מותרת**. לפי הרשום בכתב האישום שבו הודה, משנת 2013 ועד מעצרו באפריל 2015 פעל המערער כחבר בחמאס. הוא נענה להצעתו של אמיר דויקאן, המוכר לו כפעיל חמאס, וקיבל לידיו 7,000 ₪ בשני תשלומים. את הכסף העביר לבנות אחיותיו. בינואר 2015 נענה להצעה של אחיו, המוכר לו כפעיל חמאס, והעביר בשבילו כרטיס זיכרון לאדם אחר, שגם הוא מוכר למערער כפעיל חמאס. בחודש שלאחר מכן העביר המערער אגרת מאותו פעיל אל אחיו, במטרה לחדש את פעילות חמאס בשכם. בפברואר 2015 נענה לבקשת אחיו ותאם פגישות בינו לבין פעיל חמאס אחר, וכן יצר קשר עם אדם אחר לצורך רכישת מחסן,

שישמש את החמאס בפעילותו. במרץ 2015 קיבל המערער לידיו מחמאס סכום של כ-1700 דולר, כפיצויים בגין מות אחיו בשנת 1992.

לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, גזר כב' השופט רס"ן סמזר שגוג את עונשו של המערער. גזר הדין נוסח בהתאם לתיקון 113 [לחוק העונשין](#). השופט הנכבד קבע תחילה את מתחם העונש ההולם את נסיבות מעשי המערער, ולאחר מכן מיקם את עונשו בתוך מתחם זה בהתאם לנסיבותיו של המערער, שאינן קשורות בביצוע העבירה.

בקביעת מתחם העונש ההולם התחשב בית המשפט קמא בכך שמעשי המערער לא היו ביצוע שירות תמים, אקראי או חד-פעמי. מדובר בפעילות רצופה בהיקף ניכר, ולכן ראה השופט הנכבד את המערער כ"פעיל מרכזי של הארגון (חמאס- ר"ע) במקום מגוריו, אף אם לא היה חבר בו". לכן הוא ראוי לעונש משמעותי ומרתיע. המערער פעל עד סמוך למעצרו ואפשר להניח שהיה ממשיך בפעילותו לולא נעצר. הוא לא יזם את המעשים אך גם לא התנגד לעשיית פעולות שונות, כשהוא מודע לפגיעתן בביטחון האזור.

רס"ן שגוג ראה לנכון לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי המערער, לפי מה שנקבע בבית המשפט הצבאי לערעורים במספר פסקי דין בשנים האחרונות: מתחם שמצוי בין 18 לבין 26 חודשי מאסר בפועל ([עדי"י 2170/15 התוב"צ נ' מחמד ניירוך](#) (פורסם 12/8/2015); עדי"י 1018/13 [עראר נ' התוב"צ](#)). לצד המאסר ראה לנכון לקבוע מתחם של עונש קנס, שיתחשב בכך שקיבל כסף בשתי הזדמנויות – פעם אחת לשם העברתו לפעיל חמאס, ובפעם השנייה לשימושו האישי. המתחם שנקבע הוא בין 10,000 ₪ לבין 30,000 ₪.

לזכותו של המערער התחשב השופט הנכבד בכך שלא יזם את העבירות, עברו נקי, הוא אב לשלושה ילדים, הודה במעשים והביע חרטה, ואף חסך זמן שיפוטי.

בסופו של דבר גזר השופט קמא על המערער **22 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה של 18 חודשים למשך 5 שנים** מיום שחרורו, שיופעל אם יעבור המערער עבירות של חברות או פעילות בהתאחדות בלתי מותרת, או ביצוע שירות עבודה או סיוע לעבריין, קבלת כספים או הכנסת כסף לאזור ומגע עם האויב. על המערער הוטל עונש קנס של **20,000 ש"ח, או 10 חודשי מאסר תמורתו.**

ההגנה הגישה ערעור על חומרת העונש.

טיעוני הצדדים בערעור

בטיעוניו בכתב ובעל פה התרעם הסנגור על כך שבפרוטוקול הדיון בערכאה הראשונה לא נרשמו טיעונים שהשמיע על אחידות הענישה ועל הצורך להעמיד את עונשו של המערער ביחס נאות לעונשיהם של נאשמים אחרים שנעצרו עמו. לטענתו, בשל כך גזר הדין של כב' השופט שגוג לא כולל התייחסות לסוגיות אלה.

הסנגור הציג בפניי כתבי האישום וגזרי דין של נאשמים אחרים, וטען כי עונשו של המערער מהווה חריגה קיצונית מרמת הענישה שנקבעה במשפטיהם של נאשמים אלה. זאת, למרות שנסיונות מעשיו פחות חמורות מנסיונותיהם של הנאשמים האחרים, שפעלו במשך שנים רבות יותר, וללא קשר משפחתי עם הפעילים האחרים, העבירו כספים או סייעו לחדש את הפעילות האזרחית של חמאס בכפרים. לטענתו, עקרון אחידות הענישה מחייב לקרב את עונשו של המערער לעונשים הקלים שנגזרו על האחרים.

חלקו של המערער במעשים לא היה גדול, והוא עשה לאחיו שירות פשוט, שכל אדם אחר יכול היה לעשותו. גזירת עונשו בהסתמך על פסיקת בית המשפט הצבאי לערעורים שהוזכרה בגזר הדין – הייתה שגויה, שכן הנסיבות אינן דומות.

עוד טען הסנגור, כי בית המשפט קמא לא נתן משקל לגילו ולאורח חייו הנורמטיבי של המערער, ולכך שהמערער הודה בעבירות והביע חרטה כנה. לבסוף נטען, כי בית המשפט לא איזן נכונה בין רכיבי העונש השונים ולמרות המאסר הממושך שגזר, הוסיף גם קנס גבוה, העולה בהרבה על שווי הסכומים שעברו תחת ידיו של המערער.

התובע השיב לטענות ההגנה, כי העונש כשלעצמו בוודאי סביר, והשאלה היחידה היא האם הוא חורג משמעותית מרמת הענישה של נאשמים דומים אחרים. לטענת התביעה, לא כל מי שנעצר סמוך למערער צריך להיחשב "שותף", שעונשו ישמש אמת מידה לעונש הראוי למערער. ישנם אנשים רבים שנעצרו באותו גל מעצרים, ואשר כלל לא מכירים את המערער.

התובע ביקש לאבחן בין עניינו של המערער לבין ענינם של הנאשמים שהזכיר הסנגור, וטען כי חלקם לא קשורים אליו, חלקם עברו עבירות קלות יותר, לחלקם היו נסיבות אישיות ייחודיות או קשיים ראייתיים שהצדיקו הקלה בעונשם.

אשר לעונש הקנס טען התובע, כי העובדה שגובה הקנס עולה על סכומי הכסף שעברו תחת ידיו של המערער דווקא תואמת את הגישה החדשה שנקבעה בפסיקת בית המשפט הצבאי לערעורים מן התקופה האחרונה, לפיה גובה הקנס צריך להיות גורם מרתיע, ולכן יכול לעלות על שווי טובת ההנאה של המערער ממעשי העבירה.

דין והכרעה

אקדים ואתיחס לטענתו של הסנגור, כי בפרוטוקול שניהל בית המשפט קמא לא נרשמו הפניותיו של הסנגור לגזרי דין של נאשמים אחרים, וגם לא דברים שאמר בניסיון להשוות בין תקדימים אלה לבין עניינו של המערער.

קשה מאד לתת משקל לטענה זו, מכמה סיבות: ראשית, [סעיף 115\(ג\)](#) לצו בדבר הוראות ביטחון מורה, כי לא תישמע טענה נגד דיוקו של פרוטוקול דיון אלא ברשות בית המשפט. זאת מאחר שלצדדים נתונה הרשות לבקש את תיקון הפרוטוקול מבית המשפט שניהל את הדיון המדובר. שנית, גם אם תינתן רשות לטעון נגד הפרוטוקול, מטבע הדברים מה שנמצא בפניי הוא רק מה שכן נרשם בפרוטוקול, וממנו קשה ללמוד כי היו טיעונים שהושמטו או לא הושלמו. שלישית,

בתיק בית המשפט של הערכאה הראשונה לא מצאתי עותקים של פסקי דין אחרים, שהיו יכולים לרמוז על תקדימים שהוזכרו בטיעוני ההגנה, אך לא נרשמו בפרוטוקול.

אחד מתפקידיו של בית המשפט הוא לנהל את הפרוטוקול כך שישקף את מהלך הדיון ואת עיקרי הדברים שנאמרו בו ([סעיף 115](#) לצו בדבר הוראות ביטחון). במימוש תפקידו זה תלוי בית המשפט הן במי שרושם את הדברים, והן בצדדים, שצריכים לטעון בדרך שתהא מובנת, ובקצב שיאפשר לרשום את עיקרי הדברים.

ניסיון החיים מלמד, שבכל דיון יש דברים – חשובים יותר או פחות – שאמרו הצדדים ואשר לא נרשמו בפרוטוקול. לפי [סעיף 115\(ד\)](#) לצו, יש לצדדים להליך הזכות והחובה לעקוב אחר הפרוטוקול, ובמידה שדברים חשובים לא נרשמו, או שנרשמו דברים שגויים – עליהם להסב את תשומת לב בית המשפט לכך ולבקש לתקן את הפרוטוקול, מייד או לאחר תום הדיון. לפי [סעיף 115\(ד\)](#) הרשות לבקש תיקון נתונה אפילו לאחר מתן פסק הדין (!)

במקרה שבפניי, בין השמעת הטיעונים לעונש לבין מתן גזר הדין חלפו כשלושה שבועות, זמן די והותר כדי לאפשר לסנגור לגלות כי היו השמטות מן הפרוטוקול, לבקש את תיקונו או לפחות להגיש לבית המשפט את פסקי הדין שנראים חשובים להגנה. מכל מקום, טענות הסנגור נוגעות רק לפסקי דין של אחרים, שלדבריו הוזכרו בדיון, והצדדים ראו לנכון לטעון בערעור לגופו של עניין ולא ביקשו את החזרת התיק לערכאה הראשונה. כיוון שאין מניעה להגיש לבית המשפט הדין בערעור גם פסיקה שלא הוזכרה בערכאה הראשונה, החלטתי לדון בטענות ההגנה מבלי להתעמק בשאלה, אם הטענות בנוגע לפסקי דין של אחרים עלו בערכאה הראשונה אם לאו.

ומכאן לערעור על חומרת העונש.

דומני כי גם הסנגור לא חלק על טענת התובע, שהעונש שנגזר על המערער אינו חורג מרמת הענישה המקובלת בעבירות של פעילות עבור ארגון טרור, כאשר מדובר בפעילות ברמת חומרה בינונית. מתחם ענישה של 18 עד 26 חודשי מאסר בפועל, כפי שנקבע בפרשת **נירוך** ודומיו – הוא מתחם סביר (ראה [עד"י 2170/15 התביעה הצבאית נ' מחמד ניירוך](#) (פורסם 12/8/2015); וראה התייחסותי ב-עד"י 3111/15 ע"א לטיף אלמחטאר נ' התביעה הצבאית (פורסם 18/2/2016), לפיה מתחם הענישה הנוהג בפועל מתחיל נמוך יותר, ומשתרע בין שנה לבין 26 חודשי מאסר בפועל).

השאלה לדיון בערעור זה, היא האם יש נסיבות שמצדיקות הקלה בעונשו של המערער. הסנגור טען, כי עקרון אחידות הענישה צריך היה לכוון את בית המשפט קמא לעונשים קלים בהרבה, לאור העונשים הקלים שנגזרו על מעורבים אחרים בפרשייה.

יש צורך אפוא לבחון את עונשיהם של האנשים, שהסנגור טוען כי הם "שותפים" של המערער והיו קשורים במעשיו, ולכן העונשים שקיבלו צריכים להוות אמת מידה לעונשו של המערער.

בתיק בית המשפט הצבאי שומרון 1848/15 **מונא סאיח** הורשעה הנאשמת בכך, שבמהלך שהותה בירדן לצד בעלה – שעבר טיפולים במחלה קשה – היא העבירה לאזור תכשיטים (כחלק מהברחת הון עבור חמאס), ובמספר הזדמנויות הגיעו לביתה סכומי כסף גדולים, והיא הודיעה על כך

לפעילי חמאס שבאו לקחתו. בדרך זו הוכנסו לאזור 185,000 דולר, שהגיעו לידי פעילי חמאס, ובהם אחיו של המערער, ג'נאם סאלמה. בהסדר טיעון, שכלל הסכמה על העונש, נגזרו על הנאשמת 7 וחצי חודשי מאסר בפועל וקנס של 45,000 ₪. בית המשפט הדגיש בגזר דינו כי העונש על הכנסת סכומי כסף כה גדולים לאזור צריך להיות חמור, אך הוא התחשב בכך שהחמאס ניצל בציונות את מצוקתה של הנאשמת בזמן שטיפלה במחלתו הקשה של בעלה, ובכך שחלקה של הנאשמת במעשים היה שולי ביותר.

דומני כי ברור לכל, שעונשה של הנאשמת לעיל חורג במידה רבה לקולא מן המתחם ההולם את חומרת המעשים שעשתה, ואת סכומי הכסף שהכניסה לאזור. עונש כזה לא יכול לשמש אמת מידה לעונשו של המערער, גם משום שפעל כחבר בחמאס במשך זמן רב יותר, מתוך בחירה ולא עקב מצוקה קשה, ועשה שירות מגוון יותר לארגון.

הסנגור צירף לנימוקי הערעור גם את כתב האישום וגזר הדין בתיק שומרון 2099/15 ג'יהאד אבו ארחים. שם הורשע הנאשם בהסדר טיעון בכך שבמהלך שנת 2015 הסכים לחדש את פעילות חמאס בכפרו, ולשם כך קיבל לידיו מ-ג'נאם (אחיו של המערער) 2500 דינר, מחשב נייד, כרטיס "SIM", וכתובת דואר אלקטרוני של פעיל חמאס מחוץ לאזור, שעמו יצר קשר כדי לחדש את הפעילות החברתית של חמאס באזור.

בית המשפט הצבאי בשומרון גזר על ג'יהאד 15 חודשי מאסר בפועל וקנס של 3,000 ₪ ונימוקי ההסדר היו עברו הנקי של הנאשם, גילו המבוגר, וקושי ראייתי משמעותי שנבע מן הקושי למצוא תוספת ראייתית להפללה היחידה שעמדה נגד הנאשם.

הסנגור הנכבד טען, כי ג'יהאד הסכים לעמוד בראש פרויקט חידוש פעילות החמאס בכפר, ועשה פעולות ניכרות לשם כך, ולכן מעמדו וחומרת מעשיו גדולים מאלו של המערער. מנגד, טען התובע, כי מה שהספיק אותו ג'יהאד לעשות הוא לכל היותר "ברמה של קשירת קשר". אני נוטה יותר לקבל את ניתוח המצב שעשה הסנגור. לכן, העונש שנגזר על ג'יהאד נראה בעיניי מקל מאד, ביחס לרמת הענישה שהוזכרה. קשה לאמוד מה היה העונש שהיה נגזר על ג'יהאד לולא היה במשפטו "קושי ראייתי משמעותי", כהגדרת בית המשפט שדן בעניינו.

בתיק 2093/15 סעיף דו"כאת, הורשע הנאשם בכך שנענה להצעתו של ג'נאם, אחיו של המערער, לנצל את מעמדו הציבורי ולקרב את הציבור הפלסטיני לחמאס. הוא קיבל לידיו כתובת דואר של דובר חמאס מחוץ לאזור. במשך שנים העביר הנאשם שיעורי דת במטרה לקרב את שומעיו לחמאס, והוא התכוון להקים מרכז אקדמי, שישרת גם את חמאס. כב' השופט שגוג דן גם בתיק זה, והוא גזר על סעיף 13 חודשי מאסר בפועל וקנס של 7,000 ₪, משום שהיה במשפט קושי ראייתי מסוים – הנובע מכך שחלק מעדי התביעה משוחררים ויקשה להעידם – ולאור גילו של המשיב ומצבו הבריאותי.

הסנגור מיקד את תשומת הלב בהשוואה בין עונשו של דו"כאת לבין עונשו של המערער. לטענתו, נסיבות עניינו של דו"כאת חמורות מאלו של המערער. הוא פעל במשך שנים לטובת החמאס,

הסכים להקים מרכז שישרת את הארגון, וחסר את הקשר המשפחתי שיש למערער עם ג'נאם, קשר שנותן נופך קל יותר לסיוע שנתן המערער לאחיו.

שני הצדדים ציינו, כי בפרשה זו יש מעורבים אחרים - ובין היתר ג'נאם, אחיו של המערער - שחלקם עדיין לא נעצרו, וחלקם כבר נשפט אך טרם נגזרו עונשיהם, ולכן לא יוכלו לסייע בקביעת העונש הראוי למערער.

יש קושי לקבוע מהי רמת הענישה הראויה בפרשייה זו, כאשר מוצגים בפני בית המשפט רק כתבי אישום מתוקנים וגזרי דין שניתנו בהסדרי טיעון, בשל נסיבות, שמשקלן המדויק לא ברור. יש לצפות מן הצדדים שיכללו בטיעוניהם לעונש הסברים על משקלן של הנסיבות שהביאו אותם להסדר הטיעון, ביחוד כאשר הם מודעים לכך שאין מדובר בנאשם הנשפט לבדו, אלא באחד מני כמה נאשמים המעורבים באותה פרשייה, וברור כי המעורבים האחרים – וגם בתי המשפט שיגזרו את עונשיהם – ירצו לדעת מה מידת השוני בין המעורבים השונים בפרשייה כדי לקבוע את מדרג העונשים הנכון בין אנשי הפרשייה.

עם זאת, קושי לעשות השוואה בין נאשמים אינו סיבה להימנע ממנה לחלוטין, וגם אין הוא מצדיק לנטוש את עיקרון אחידות הענישה, ולהשלים מראש עם תחושת אי-צדק או רושם של אי-שוויון בפני החוק, שתעלה למקרא פסקי הדין של הנאשמים באותה פרשייה. אין מנוס מעריכת השוואה בין המקרים על סמך מה שעולה מן המסמכים והטיעונים שהוצגו בפניי.

עונשו של **דויכאת** נראה קל ביותר על רקע המעשים המשמעותיים יחסית שעשה לטובת החמאס במשך שנים רבות. מעניין היה לשמוע את טיעונו של התובע בפניי, כי **דויכאת** היה בסך הכל אקדמאי שהסכים לסייע לחמאס בעתיד הרחוק, ובמסגרת ניסיונותיו לגייס כספים למרכז מחקר אקדמי, בסך הכל הבטיח לחמאס שהמרכז יוכל לשרת גם אותו בבוא היום.

גם המעשים שעשה **ג'יהאד אבו ארחים** נראים בעיניי חמורים לא פחות ממעשיו של המערער. עונשו קל יחסית לחומרת מעשיו, ואפשר להבינו רק אם נותנים משקל גבוה לקושי הראייתי, שהוזכר כנימוק להסדר הטיעון בעניינו.

עיקרון אחידות הענישה מכוון את בית המשפט לגזור עונשים דומים על נאשמים דומים. מטרתו למנוע תחושת עוול ואי-שוויון בין נאשמים, שנסיבותיהם דומות, וכן לשמור על אמון הציבור ביכולתו של בית המשפט לשפוט בצדק. באופן מסורתי זהו עיקרון בעל משקל רב בגזירת עונשיהם של נאשמים המעורבים באותה פרשה. אמנם הענישה בפלילים היא אינדיבידואלית ומותאמת לנסיבותיו של כל נאשם, אך לפי עיקרון אחידות הענישה, משנגזר עונש מסוים על אחד מן המעורבים בפרשה מסוימת, ישמש עונש זה אמת מידה לעונשיהם של שותפיו לעבירות. מי שחלקו במעשים דומה – ייענש בעונש דומה; מי שחלקו גדול יותר – יהיה עונשו חמור יותר, ולהיפך (ראה [רע"פ 4022/15 יוסף נ' מ"י](#) (פורסם 14/6/2015)) הפסיקה סייגה את עיקרון אחידות הענישה, וקבעה כי לא יחול במקום שבו העונש שנגזר על אחד הנאשמים חורג מן הראוי **במידה רבה** – אם

בשל טעות, ואם בשל נסיבות ייחודיות שאינן קיימות במשפטיהם של המעורבים האחרים בפרשה. (ראה [רע"פ 8443/15 יצחק חגולי נ' מ"י](#) (פורסם 15/12/2015); [רע"פ 7064/12 פנדו נ' מ"י](#) (פורסם 14/10/2012)).

שלא כמו בית המשפט קמא, אני לא התרשמתי כי המערער היה "פעיל מרכזי" עבור חמאס בכפרו. מכתב האישום המתוקן – שלפי תיקון 113 הוא הבסיס העובדתי לגזירת העונש – עולה תיאור של אדם, שלא יזם דבר, אלא שימש שליח של אחיו בהעברת חפצים ממקום למקום ובקביעת מפגשים עם אחרים. אפילו את הפיצוי הכספי בגין מות אחיו בשנת 1992 השיג הנאשם רק בעקבות הצעה של אמיר דוכאן.

התרשמתי כי מעשיו של המערער לא היו חמורים ממעשיהם של שני הנאשמים, **ג'יהאד אבו ארחים** ו- **סעיד דויכאת**, שאליהם השווה אותו הסנגור. ברור שעונשיהם הקלים של השניים האחרונים נבעו מנסיבות שאינן קשורות בעבירה, ובעיקר קושי ראייתי. לא נטען כי בענייניו של המערער קיים קושי דומה, ולכן לכאורה אין הוא זכאי ליהנות מהקלה דומה בעונש. עם זאת, כאן בדיוק בא לביטוי עיקרון אחידות הענישה. שכן מעבר לקושי הראיתי, שהוא מקרי ונובע מנסיבות שאינן תלויות בנאשמים, אין שוני מהותי בין המערער לבין שני הנאשמים האמורים. כולם נרתמו לסייע לחידוש פעילות חמאס באזור במעשי בלדרות, תיווך, העברת כספים ואמצעים. המערער קיבל לידיו סכומי כסף משמעותיים, אך חלקם נועד לשימוש אישי ומשפחתי, ולכן לא יצרו הבחנה מהותית בינו לבין הנאשמים האחרים. עברם של כל המעורבים נקי מהרשעות קודמות, כולם הודו במיחוס להם, חסכו זמן שיפוטי והביעו חרטה. בניגוד לטענת הסנגור, בית המשפט קמא כן נתן משקל לנסיבות אלה בגזירת עונשו של המערער.

עוד יש לזכור, כי עונשו של המערער חמור מעונשיהם של האחרים לא רק ברכיב המאסר בפועל אלא גם ברכיב הקנס. עליו נגזר קנס של 20,000 ₪, העולה על סכום הכסף שנמסר לידיו. על **אבו ארחים** נגזר קנס של 3,000 ₪ בלבד, הנמוך משמעותית מסכום הכסף שהוא קיבל לידיו. על **דויכאת**, שעסק בגיוס כספים כדי להקים בניין שישימש גם את חמאס, הוטל קנס של 7,000 ₪.

לאור זאת, גם אם עונשי המאסר והקנס שהוטלו על המערער תואמים את רמת הענישה המקובלת בעבירות של פעילות "בינונית" בחומרתה עבור ארגון החמאס; גם אם הקנס הולם את התועלת שהפיק המערער מן הכספים שעברו תחת ידיו; גם אם בענייניו לא קיימים אותם קשיים ראייתיים שהביאו להקלה בעונשיהם של המעורבים האחרים; בכל זאת אני סבור, כי בהתאם לעיקרון אחידות הענישה בלבד, אפשר היה לגזור על המערער עונש קל יותר, שיהיה קרוב יותר לעונשיהם של המעורבים האחרים בפרשה, וייצור תמהיל נכון יותר בין רכיב המאסר בפועל לבין רכיב הקנס שהוטל על המערער. לא זו אף זו, עיקרון אחידות הענישה מאפשר במקרה זה אפילו חריגה מסוימת לקולא ממתחם העונש המקובל בעבירות אלה.

לפיכך, אני מקבל את הערעור, ומורה כי במקום מאסר של 22 חודשים יהיה על המערער לרצות **17 חודשי מאסר בפועל**, שמניינם מיום מעצרו. שאר רכיבי העונש שקבע בית המשפט קמא יישארו בעינם.

ניתן היום, 1 במרץ 2016, כ"א באדר א' התשע"ו, בלשכה. מזכירות ביהמ"ש תעביר העתק פסק דין זה לידי הצדדים.

שופט

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

רונן עצמון 1007/16-54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה